

РИШАР КАНАЛ ВОЙ

Превод от френски: Любомир Найденов, 1993

chitanka.info

РИШАР КАНАЛ е роден през 1953 г. По професия е информатик и в момента преподавател по информатика в университета в Яунде, Камерун. Дълги години той е практикувал тази дейност в различни африкански страни: Мали, Сенегал, Мароко, Алжир... Работи върху петото поколение компютри. За първи път негов разказ е публикуван през 1987 г. в списание „Фиксион“ — най-доброто и реномирано френско списание за научна фантастика и фантастика. Следват изяви в списанията „Муванс“, „Пегас“, „Феникс“, както и в канадските „Имаджин“ и „Соларис“. Първият му роман „Проклятието на Ефемер“, излязъл в издателство „Ла Декуверт“, е посрещнат изключително добре от критиката, а вторият „Анимамеа“ /издателство „Фльов Ноар“/ в три тома, е оценен като шедьовър в жанра фантастика. Ришар Канал е автор на тридесетина новели и разкази. За сборника си „Градове в несвят“ /издателство „Орор“/ през 1988 г. той получава Голямата Награда за Френска фантастика /за едноименната новела в категория новела/. Колкото до предлаганият тук разказ „Вой“ — това е безспорно едно от най-добрите му постижения в областта на окултната фантастика.

Любомир Найденов

Обичах цвета на дълбоката влажна земя, този неин кафеникав оттенък, който в лошо време избиваше в пръстта отгоре. Обичах нейния мек и нежен вик, когато вечно спящите я насилваха, обичах тази експлозия на буци и пръст — прелюдия към изригването. Сега, когато таванът ми е от дъбови дъски, когато крайниците ми се разлагат и нацепват от студа, колкото и да вия, земята повече не ми се подчинява. Слязох само на няколко крачки във вечния мрак, но това бе достатъчно, за да угасне моята сила. Другият свят ме погълна — онзи на стазиса^[1], на очакването; на онзи свят, в който Виещите повече не можеха да говорят. Кой щеше да ме повика, за да видя отново кафеникавите сияния на фонтана, бликнал изпод мраморните кръстове?

Моята история ли? О, това е историята на всички хлапенца, които един ден забелязват, че притежават някаква вродена дарба или просто някаква майстория, каквато техните приятелчета нямат, а и не могат дори да ги имитират: език, който се преобръща наопаки; ухо, което се свива като акордеон; пръст с изключително меки стави, издържач на всякакви прегъвания. Искате ли да си спомня?

Есента си отиваше, сива и влажна. Утрото пълнеше селото с млечна светлина, изпълнена с мъгла и меланхолия. Влачех след себе си дванадесет години досада, прекарани в едно семейство, в което нямаше никакви проблеми, в някакво градче с безусловно минало и безразлични истории. Цялото ми детство беше преминало в сянката на градската кула и във вяли разговори с останалите хлапета от махалата. И може би щях да живея по-добре в това сиво някакво ежедневие, ако един ден дълбоко в себе си не бях усетил някакво зловещо и опасно вибриране, чиито причини и следствия въобще не можех да овладеея.

То стопляше вътрешностите ми, озаряваше съзнанието ми, сякаш истински фейерверк. Черен. Без него, без обещанията му, които ме подхранваха, аз със сигурност щях да потъна в забрава, да се обгърна в сивота както всички останали зомби от градчето. Но в един момент долових, почувствувах, че съм приемник на някаква клокочеца в мен сила и с мъчително напрежение очаквах блажения миг, в който щеше да прескочи искрата и да се освободя от нея. За голямо разочарование на моите родители аз направо поглъщах евтина, лека литература, от онази, която нямаше право на глас в училищата; която беше отритната от висшите учебни заведения и литературните академии. Такава

литература, каквато хората тихомълком отхвърляха. Аз обаче се разхождах из мрачните светове на Ууд, на Фразета, на Джони Крейг, на Греъм Ингълс, бях воден за ръчичка от Пазача на Гробищата или от Вещицата. Потъвайки в четене на тези кошмари, изписани с черно мастило, аз чувствавах как ме изпълва някаква необичайна душевна хармония. Все едно, че принадлежах аз самият на този свят, в който с всяка измината страница Смъртта все повече се разголваше.

Тогава, именно, за да изоставя „Крийпи“ и „Вампирела“^[2]

(бел. скан. — тук нещо е оплескано от издателството при печата, вероятно е пропусната страница и нищо не мога да направя, за да го оправя)

почти като антрацит. Въпреки сивотата на козината му, за мен то беше някакъв слънчев лъч, едно великолепно игриво създание, в което аз веднага се влюбих. От този момент нататък, двамата с него се гмуркахме в историите за мъртъвци и възкръснали. Горещият му дъх в тила ми, лапичките му на раменете ми и светлината на нощната лампа. Филу се оказа предвестник, беше като някакъв Месия. Защо именно той трябваше да умре, за да забележа това? Есента напредваше, унила и влажна. Потънал в кучешките си забавления, Филу подтичваше край тротоара — от миризма на миризма като на всяко място се спираше и джафкаше. Радвах се на неговата необузdana енергия, на игривите пламъчета, проблясващи в дъното на очите му. Тези умни очи, които топлеха моето сърце. Сякаш селото се оживяваше от това младо и пъргаво тяло, запалващо искрици наслада по ъглите на тъжните, сиви улици. Скоро щеше да завали. Натъжената природа щеше да заплаче, чувстваше се по тихия шепот на последните ясенови листа. Никога не се бях замислял, че трябва да вържа Филу с каишка. Ние не живеехме в така наречените „градски зони“, където колите постоянно се преследваха по улиците. Забелязах камионетката в последния момент, Филу не я видя никога. Какво беше почувствал? Някаква огромна маса, която прерязва краката, убива зрението, лудостта да живееш. Появи се от една глуха уличка точно в момента, в който Филу се беше обърнал, за да ме изчака с усмивка на кучешката си муцунка. Когато умря, очите му се бяха втреничили в моите, а отвътре в мен като че ли прокънтя струна.

Жестоката броня, която удря главата; кървавата точица върху черния метал-огледало; колелото, което премаза и буквално пресова остатъците от тялото; трескаво тръпнещите като че ли наелектризирани лапички, дращеци така близката нощ; и това хрущане на пречупени кости, което боботешият мотор като че ли искаше да заглуши, за да смекчи болката. Биех с юмруци по каросерията, мислех си, че моите удари можеха да възкресят жалките кървави останки на кучето под шасито. Кървава орхидея, която лека-полека разцъфтяваше върху макадамовата настилка — единственият полъх на нежност и цвят на километри наоколо. Зад прозореца — уплашеното лице на шофьора, панери, препълнени с дъхав, препечен златистожълт хляб: това беше един съвсем друг свят, сгърчващ се през прозорчето под яростта на едно малко дете.

Когато дланите ми се разцепиха отвсякъде, аз се свлякох на колене и го взех в ръцете си. Тялото на едно мъртво куче въобще не прилича на нищо — потича отвсякъде, прегъва се, не иска повече да се задържи. Нещо съвсем малко безвъзвратно беше изчезнало и все пак, погледът му беше запазил цялата своя настойчивост и живост, ноздрите му блеснаха. Отнесох го вкъщи, макар че с всяка крачка дъхът му секваше.

Изчаках вечерта, затворен в моята стая с Филу. На вечеря, докосван от време на време от отчаяните погледи на мама, аз се държах като слепец — без да се интересувам от никого, — гледах само голямата картонена кутия, оставена до камината. За да дойде по-бързо забравата, аз трябваше да залича мъката у себе си, да я затворя в кутията, да отида и да я зароя на някакво място, далече от хорските погледи. Господи! Колко кучета, колко котараци, колко хамстери и канарчета са приютявали тези мръсни картонени кутии от стари обувки, превърнали се в ковчези на нищетата, на бедността, на животинското. И ако се разрови всяка педя от градината, колко пращящи и ронливи скелетчета можеха да се открият?

Аз не вярвам в Бога. Аз вярвам в гробищата, в тези огромни места и пространства, където са мъртвите, тези места, където сред четирите олющени и напукани стени, отвъд скърцащите железни решетки, е заровено човешкото щастие. Когато взех сивата картонена кутия, татко постави ръка на рамото ми. Тази негова ръка с широка и силна длан, нашепваща ми за смелост, за верска общност между

всички живи същества, за тази проклета раздяла завинаги с някой и нещо, на която човек е обречен още от самото си раждане; за себеотричане; нашепваше ми за фатализъм, несъмнено. Но аз приех само смелостта.

Тялото беше прекалено голямо за кутията, навярно бях натиснал малко повече и картонът се разкъса. През една от цепнатините се подаваше тъмносиво кичурче. Сплеснато, кораво, без никакъв блясък. Взех чувала за въглища, напъхах пакета сред черната пепел и излязох навън под луната. В жълтеникавия куб на кухнята два силуета, притиснати един до друг, наблюдаваха моето заминаване. Сребристите лъчи на луната и белезникавата като слонова кост светлина, разливаща се от луминесцентните лампи на завода, раздробяваха фигурите им в неясни, призрачни късчета мъка и безпокойство.

Аз имах среща с Пазача на Криптата. Гробищата малко наподобяват на изобретателната игра на светлини и сенки, опорочена от анимационните филмчета. Най-напред, те са изпълнени с някаква спотаена тишина, сътворена от милиони дихания и едва доловими шумове; след това с някаква анемична, почти болезнена миризма, която като че ли се процежда от грапавите стволоче на кипарисите. Аз все още никога не бях пристъпвал прага на гробище, предпочитах силата на въображението пред тази на действителността.

В самия край на градската кула, сам сянка сред черните сенки, часовникът удари девет. Въжените ремъци на чувала засилваха болката в дланите. Някакво почти религиозно въодушевление ме тласкаше сред безмълвните гробове. Тялото, полюляващо се на височината на коленете, постепенно щеше да се намести, да заеме място — своето място, — сред шахматно разположените редици гробове. То все още не беше Месията, но не беше и другарчето ми в игрите.

Болката — този жесток свидетел на тревожните стракове, — започваше да припламва по проядените върхове на кръстовете, по каменните, покрити с мъх ангелчета; чувствах я как нараства, сякаш беше заплаха от лавина, надвиснала от лазурното небе. Приемник на страсти и чувства, моето тяло поемаше ударите без да трепне, но паметта ми не изпускаше нищо.

Избрах един отдалечен ъгъл — равно място, запазено за бъдещи мъртъвци. Лопатата изскърца, когато опря в чакъла. След няколко напъна с рамото, издълбах достатъчно дълбока дупка. Някакъв

наранен корен проливаше бяла кръв като мляко, която по странен начин блестеше на лунната светлина. В момента, в който бръкнах с ръка в чувала, изведнъж се уплаших, че Филу може да ме захапне. Беше съвсем глупаво да си помисля нещо такова, все пак изгърколих картонената кутия в ямата.

Преди да хвърля първата лопата пръст върху безформения картон, си зададох въпроса: „Какво щеше да стане с него? Дали беше престанал да мисли след сблъсъка? Можеше ли да си представи, че отсега нататък котките на съседите щяха да заживеят в мир, че великденчетата ще се веят на вятъра в градината, необезпокоявани от неговите лапички? Осъзнаваше ли за сътресението, което неговото изчезване бе породило?“

Струва ми се, че се отнасях с него като егоист, след като можех да се отдам дотолкова на самотата. Гледах като хипнотизиран тъмния кичур, който тръпнеше през дупката при повеите на вятъра. И неочаквано си дадох сметка, че Филу спеше, изпълнен с омраза и напрегнато очакване. Една капчица се отрони с глух стон върху импровизирания саван. Нима плачех? Не, не бях аз, беше небето. Набързо засипах картонената кутия. Още си спомням как тежестта на пръстта огъна картона, очерта контурите на изпънатото, безжизнено тяло. Когато привърших моето дело на гробар, косите ми бяха целите мокри. Не съществуваше нищо друго, освен земята — неподвижна, безжизнена, върху която дъждът очертаваше миниатюрни кратери. Водата поглъщаше миризмите. Представих си как се пръсвам сред цялото това небитие. Бездната на отсъствието, в която се устремяват всички спомени, този безпощаден маелстръом, който терзае мъчително болката, за да може тя да изреве своето съществуване. Аз виех, аз вече бях ВИЕЩ. Дванадесет години отчаяние аз бях таил, аз бях подготвял моето призвание. После Месията ме бе срещнал и ето, сега аз виех.

Не се учудих, когато земята се процепи като грозно разтворен корем. Под дъжда се подаде парченце разкъсан картон, после някаква сива сянка, обхваната от трескава лудост разхвърля няколко своенравни буци пръст. Нокти, мръсни лапи, труп и най-сетне муцуната. Филу се завръщаше.

Наблюдавах го докато се отърсваше от късовете пресована хартия, докато чистеше козината си, зацапана в червено и черно. Беше

се променил. Усмивката му беше изличена, в меките му зеници святкаха мълнии, зъбите му се бяха налели с омраза. Изръмжа зловещо, когато посегнах към гърба му да го погаля. Той не беше възкръснал заради мен, за да играе в полето и за да гони котките. Накуцвайки се отдалечи към портала. Тази вечер аз нищо не разбрах, разбрах само това, че един виещ не може да бъде нищо друго, освен истински самотен. Останалото може да се предвиди. В махалата нямаше хляб цели три дена, докато се открие заместник на хлебаря, намерен с разкъсано гърло до своята пещ. По многобройните драскотини, раздрали тялото му, полицаите бяха открили следи от влажна земя. Ново куче се появи в къщата ни. Какво си мислеха възрастните? Че кучето може да се сменя като колите? Веднага намразих неговата миловидност, неговото покорство, неговата спокойна натура. Когато баща ми видя, че го мъча и изтезвам, реши да го махне. Моята нова сила гризеше мозъка и вътрешностите ми. Внезапен пристъп на бяс и аз бързо разпалвах огромен огън в дъното на градината като го подклаждах със стари списания. Комикси, които ме караха да настръхвам. Аутодафето въобще не облекчи натиска, надигащ се в главата ми. Бях обречен да вия като онези стари клоуни, чието измъчено лице, повтарящо всички мимики от техните златни години, предизвикваше състрадание. Кошмарите се явяваха все по-често, превръщайки нощите ми в мъчения. И постоянно повтарящ се — погледът на Филу, — такъв, какъвто го бях видял на излизане от гроба. Някаква смес от обожание и омраза, причиняващи болка. Той не беше възкръснал, не се беше завърнал от любов към мене, той се бе върнал за отмъщение. Силата на любовта не бе нищо друго, освен хубава приказка, силата на отмъщението — тъжна действителност.

Две седмици по-късно аз отново ходех по белите алеи на гробището. Ветровита нощ. Продължителният вой клокочеше в мен. Не можех повече да се съпротивявам, имах чувството, че ще експлодирам и че ако не разтворя челюсти, вътрешностите ми щяха да бликнат под силата на дразнещия, набъбнал тласък.

Въображението ми изпълваше с живот гробището, гъмжащо от спящи с кръстосани на гърдите ръце, изцъклили очни ями, готови да изригнат при най-малкия мой зов, да тръгнат по пътя на отмъщението и отчаянието, жадни за възмездие, съзиращо се в ъгълчетата на злобните им усмивки. Спуснах се към някаква постройка от зелен

камък, напомняща на гръко-римски мавзолей. Трябваше да изхрача моето проклятие. После отстъпих, вече бях почнал да съжалявам, че съм се поддал на този прокълнат напън. Брулена от силния вятър, гробницата остана горда и непреклонна. Така разбрах, че някои от мъртвите наистина почиват в мир.

Уви, това поражение не утеши нито черния звяр, ръмжащ и готов да изскочи от гърлото ми, нито пък успокои съвестта ми. Отправих се към парцела с непретенциозни гробници: обикновени надгробни камъни, заобиколени от двете страни с глухарчета; дървени кръстове, нащърбени и смазани от бурите и времето; или в най-лошия случай — просто някакви подутини над земята, едва-едва различими. У бедните назрява жестока ненавист, така ли е? Човек навярно наистина е озлобен, когато умира, смазан от десетилетия черна, неблагоприятна работа на богатите. Първият гроб не отговори на моя зов, вторият също. С разкъравено гърло аз виех вече десет, двадесет пъти. За мое най-голямо отчаяние, бедните умираха щастливи като богатите. Напоен с влага, северният вятър ми се присмиваше ту във върбите, ту в кипарисите — контрапункт на моите задушаваци се викове. В далечината премина някаква мотрисица — дълга, златна лента по железопътния насип. Успях да докосна само застиналото очакване на съседските кучета, треперещи зад стоборите и вратите, но и те бяха твърде уплашени, за да се превърнат във вой. Отвъд бариерата на облаците, дочувах песента на звездите. Някакво необичайно усещане завладяваше моите чувства. Аз се отварях за живия свят, за да проникна в онзи на мълчанието, на забравата. Използващи хитро тревите, сияния шептяха в ушите ми — тези прозрачни същества на земята, великите гробокопачи на Вечността, родени от неусетното сливане на всичко астрално. Някакъв пръст от дим ме докосна по рамото. Тръгнах напред. Този водач нямаше никакъв свян пред труповете; заставяше ме да мачкам парцелите пръст, очертани с безжизнени хризантеми. Стари, обезцветени картини не даваха покой на моите спомени: крак, проникващ през хумуса, за да разбие прогнилия ковчег; обезкръвена, костелива ръка, сграбчваща частица от луната, за да приклепти глезена-осквернител. За щастие, аз все още не знаех — Виещият нямаше за какво да се страхува от своите пациенти.

Димът се разсея пред мраморна плоча, украсена с порцеланова роза. Тук някой ме чакаше. Имах време да разчета надписа.

Почивай в мир
ЖОРЖ ВЕРДУ

За миг името затрептя в гънките на паметта ми. Чаплин?... Не. Ах, да, скитникът, намерен убит край гората на Ланзей! Бях сигурен, че този тук мечтаеше да се изтръгне. Щях да го освободя за една нощ. Започвах да се ограничавам в ролята си на Виещ, но този тук, отдолу, не беше от тези, които не ми харесваха. Върховен съдия, праведник с всички пълномощия, аз разтварях пред нещастниците вратите на Ада. Аз предизвиквах смъртта, не друг, а аз — момченцето на дванайсет години, узряло под черните слънца на книжните чудовища.

Разликата между едно куче, което току-що е умряло, и един човек, погребан преди пет месеца, е ужасът на плътта, погълната от времето. Скитникът отвърна на моя повик. Надгробният надпис се олюля под гърчовете на възропталата почва, мазната земя се надигна и изложи на показ своите тайнствени вътрешности, натъпкани с влага и нощ. Съвсем ясно чух шума от разбити дъски, преди още челюстите от бяло дърво да разцепят буците. Силата на вечноспящите е жестока. Достатъчно е само един път Виещият да ги повика и нищо не може да им се противопостави. Съществува единствено отмъщението. Страхът ме преряза в прасците и аз се строполих върху черупките по алеята. Светлините от стоманолеярния завод спокойно осветяваха сцената в някакво хлорирано, жълтеникаво хало и превръщаха приклекналите сенки на кръстовете в също толкова шпаги, пронизващи покоя на святото място. И сред този неизвестен декор, един от малкото, които не се бяха променили още от зората на християнството, възкръсването започваше да прилича на антична трагедия; а моята душа лека-полека се трогваше от изящната красота на това противоестествено събуждане.

И въпреки всичко, външният вид на спящия и миризмата, лъхаща от раздърпаното му тяло, ме превиха на две и аз повърнах. Без да има очи, той ме гледаше. Без да има уста, той бълваше в лицето ми онази двулична смесица от благодарности и проклетия, която вече се бях изненадал да чуя от муцунката на Филу. На входа на гробището той се обърна — синът на желязото и сърмените, разпарцалени платове, едно разложено плашило, нанизало в ноктите си моите последни детски мечти. Детството ми агонизираше край празната яма, която смъртта току-що бе изоставила под линеещата светлина на доменните пещи.

Кълна се, че той ме поздрави. Така, както един капитан поздравява своя кораб, повлечен към дълбините на бездната.

Аз станах техен баща. Баща на тези демони, изпълнени с неприятни спомени и злоба, които земята като майка отглеждаше в утробата си. Моят вой създаваше нов живот, раждаше ново начало. Ако ми бяха предоставили право на избор, нямаше да вия. Знаейки, обаче, че в самия край на техните съдби царства някой убиец, аз си измислях извинения, за да не може гласът ми да унищожи собственото ми тяло. Ах, какви усилия е да останеш безмълвен до болка! Колко пъти трябваше да отказвам да се разтворя?

Тогава се разтичах през земята на мъртвите, отстъпена им за вечни времена: от цитадела от варовиков камък, до сиви, безлични гробове; от неосветени костници, до обикновени ровове, просто издълбани в самото подножие на хълмовете. Заслепен, аз следвах указанията на пръста от дим, вече не виждах как годините се изнизват в хода на времето, как зрялата възраст поглъща юношеството, как старостта се извисява на хоризонта; силата ми прикриваше бръчките, превръщаше илюзиите за някаква едва зачената наслада в минало, оставащо зад мене. Възрастта ме застигна случайно, сякаш бях някой нов Лазар. Кипарисите ми се сториха недоволни и мърморещи, земята по-малко богата, мраморът прекалено вледенен, а гробищата — скучни и монотонни. Изгубих вярата. Виех, без да съм убеден, бях станал просто един обикновен чиновник на възкресяването. В погледа на моите деца радостта се стопи, различавах единствено злоба и яд. Дали същите усещаха тази коварна изтощеност, която пресичаше в основата на тяхното призвание?

Исключителен парадокс — въпреки отпускането на мускулите, тялото ми бе започнало да се съпротивява на воя. Може би щях да стана ням или безчувствен към болката?... Случваше се да издържа цял месец, преди да се върна отново в земите на вечния сън. И макар че паметта ми изцяло беше задръстена с видения на залитащи трупове, аз все пак успявах да дишам като човек. С годините ме завладяваше някаква приятна безпаметност. Понякога викът се блъскаше в стените на моята душа, стенеща и нуждаеща се от живот — простреляна чайка, затворница на своите собствени желания и воля.

Някъде навярно бяха решили, че артистът не отговаря вече на наложената схема. Беше в края на зимата. Взех влака за градчето, което

ме беше дарило с живот: подтик, не приличащ на нищо от онова, което знаех до този момент. Твърд сняг се бе вкопчил в родните места и от двете страни на железопътния насип нивята се хлъзгаха в сивотата. Всичко бе бяло с тъмни протези. Мрачни и премръзнали, стоманолеярните заводи ме посрещнаха с добре дошъл със своето тежко, нескончаемо боботене.

В къщата нищо не се бе променило. Същата строга атмосфера, може би натежала още повече след смъртта на майка ми и баща ми. Прашни чаршафи, хвърлени върху фотьойлите, мебели-призраци, проскърцаващи при моето приближаване. Лъскави снимки в позлатени рамки; безжизнени усмивки; дете, станало старец. Плевелите бяха погълнали градината и огромни паяци съшиваха плетеница от лабиринти между ябълковите дръвчета. Искаше ми се да имам червена боя, за да поруменя заснежените гирлянди в края на черните клони. Просто да създам някаква частичка от пролетта, да стопля настръхналото сърце на Виещия.

Запалих огън, за да посрещна нощта. Влажните дървета воняха, опушвайки хола. Тъмнината се промъкна иззад разстлалото се сиво, тихичко, неусетно, така, както единствено тя умееше да го прави, когато небесата очакваха само един знак, за да се разчепкат на парцали.

Нерешително гледах в петромаксовата лампа, когато неочаквано стоманолеярните заводи се осветиха. Металическата светлина се опря в прозореца, за да се плъзне след това по паркета. Прекалено много спомени затанцуваха в нея... Илюстрираните списания, разлиствани скришом, първите викове, дяволският поглед на Филу, измъкващ се от земята, силата...

Усещането, че съм стигнал до повратната точка, ме завладя. Моята задача свършваше тук, при своя извор. Щях да бъда свободен, повече нямаше да нося тези везни и този меч, с които ме бе натоварил малкият Месия в тъмносива козина. Два месеца, два месеца аз се бях противопоставял, бях се съпротивявал на натиска, дотолкова, че чак почувствах как дъхът му свисти през зъбите ми. По подобие на градската кула, гробището също бе предизвикало времето. Корабът, готвещ се да отплува към отвъдното, все още не бе вдигнал котва. Все така притиснато между железопътния надпис и пустеещите земи, простиращи се чак до завода, гробището излъчваше атмосфера на

чистота и ведрина под белите качулки, хвърлени върху надгробните кръстове и могили. Поток от мръсни следи, проправили си улей край вадите по алеите, събираше нечии присъствия като в цъфнал букет. Светлината от завода се лепеше на кръпки по надгробните плочи в някакво мръсно, дразнещо жълто.

С бавни крачки се отправих към моята последна жертва, моя последен протеже. Нямах нужда от димния пръст, за да ме придружава. Без да знам името му, знаех къде е заровен спящият. Гранитна плоча, оформена грижливо с длето, притисната между две гробници. Нещастникът навярно не се радваше много на слънцето. Под снежните езици стърчеше корона, чиито малки шипове, сякаш позлатени пайети като че ли летяха в ореола от светлина, идваща от по-големите доменни пещи. Празна ваза с напукани бели устни. През зимата гробовете са тъжни до смърт със своите изкуствени рози и действителната си самота.

Зад вълнения шал гърлото ми се сви. Уплаха, меланхолия, съжаление. Виех така, както никога не бях вил в младостта си. Аз бях Виещият, аз разчупвах бариерата, аз преминавах границата, аз пробивах небитието, черпейки от самия извор на живота силата, с която да победи моя вечен противник.

Плочата веднага се разклати, можех да си помисля, че той бе дебнал моето идване. Пометена снежна пряспа, копринена микро лавина. Калаят на вазата се пропука в края на една от дръжките, короната се изтърколи по хълма надолу с хрущене. После, зрънца от скалата едно в друго застъргаха, стържеха, стържеха, СТЪРЖЕХА.

Някаква длан или просто някакви костни израстъци, някаква издълбана, куха глава, чиито орбити-бездни се впиха в лицето ми. Липсващи челюсти — червеите и годините си бяха свършили работата. На добър час, стари приятелю, изходът е тук, отдолу.

Защо така втренчено ме гледаш? Омразата като знаме, развяващо се над купчина от кости и кокали. Бягай, спусни се към твоето отъмщение... Аз ли, аз съм свободен, сега вече аз съм човек. Какво искаш от мене? Дръпни се назад, махни се... А-а-а-а!

Силата на вечноспящите е жестока. Пръстите му, впили се в моето гърло, аз залитах по ръба на неговото царство. Без челюсти, той ми се хилеше подигравателно и от носните кухини гейзери чернозем се забиваха в клепачите ми. Челото ми се разцепи, удряйки се в

гранита, и преди да издъхна, на мръсната светлина от доменните пещи аз имах време да забележа нощвите за хляб и лопатата за преобръщане на насъщния, оставени точно до строшения ковчег. А в дъното на ковчега — прояден чувал с брашно. В нежните спирали на снега шаваха и си играеха плъхове.

Кръгът се затвори. Хлебарят си отмъщаваше. От тази нощ аз съм спящ. Нямам вече очи, но под земята няма какво да се види. Нямам вече и дробове, но за какво ли ще ми дотрябват? Обичах черните фонтани под мраморните кръстове, нерадостните усмивки на моите деца на нощта.

Кога ли ще дойде Виещият? Може ли един мъртвец да отмъсти на някого от своите братя или аз съм станал вечноспящият, този, който до края на вечността търпеливо, без да бърза ще се вира, за да прогледне в мрака?...

И все пак се радвам като си помисля, че сега, някъде, на някакво друго място, едно куче с тъмносива като антрацит козина търси своя господар, за да завие на неговото скорошно погребение.

[1] стазис — /мед./ — застой на циркулиращата органична течност /като на кръвта и др./ бел. прев. ↑

[2] „Крийпи“, „Вампирела“ — литературни герои; едноименни списания на ужасите, б. пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.